

DUOTI, NIEKO NEPRAŠANT MAINAIS

Tai pagrindinis principas žmonių, kurie savo laisvalaikį neatlygintiškai skiria įvairioms visuomeninėms organizacijoms ir pagalbai kitiems. Visame pasaulyje jie vadinami savanoriais.

Karo akademijos 2 kurso kariūnas Andrius Mika laimėjo 2006-ųjų „Metų jaunuolio savanorio“ titulą. Kodėl?

Žemės ir oro keliais

Jeigu būtumėte dvidešimtmetis jaunuolis, mokytumėtės akademijoje, kurioje dienotvarkė griežtai reglamentuota, laisvalaikio valandos tiksliai suskaičiuotos, kaip praleistumėte savo aukso vertės laisvalaikį? Turbūt eitumėte susitikti su merginomis? Į barą ar klubą? O gal į kiną?

Pasivaikščiokime kariūno Andriaus Mikos laisvalaikio keliais. Jei viskas gerai, gauti reikiami vadų leidimai, kariūno laisvas laikas prasideda nuo pusės keturių ir tęsiasi iki pusės dešimtos. Kadangi Andrius yra vienas Antano Arbačiausko oro skautų draugovės vadovų, viena iš savaitės laisvų popiečių būtinai skiriama jiems. „Aš jau septinti metai esu skautas. Į šią organizaciją Telšiuose atėjau trylikos, tuomet per daug negalvoju apie skautišką ideologiją, labiau traukė stovyklos, draugai. Pamažu įsitraukiau į veiklą, pamačiau, kad per žaidimus, paskaitėles galima išmokti labai daug gerų dalykų, pvz., kaip suteikti pirmąją pagalbą draugui, kaip orientuotis miške, patiko ir patriotinis bei lyderių ugdymas“, – pradžių pradžią prisiminė Andrius.

Vaikinas pripažįsta, kad dalyvavimas skautų organizacijoje paskatino rinktis ir karininko profesiją, be to, padėjo įveikti stojamuosius egzaminus. „Per atranką reikėjo atlikti įvairias užduotis, pvz., vadovavimo, darbo komando-

Andrius stovykloje su mažuoju draugu Kristoforu.

Suderinti mokslus Karo akademijoje ir visuomeninę veiklą kariūnui A. Mikai padeda entuziazmas ir vadovybės palaikymas.

je, intelekto, logikos. Viso to aš jau buvau mokėsis būdamas skautas, todėl patirtis labai pravertė. Ir pratybose buvo daug lengviau, nes esu miško vaikas. Dabar savo kariūno patirtį galiu pritaikyti ir dirbdamas su vaikais“, – pasakojo kariūnas. Šiuo metu jis vadovauja, atkreipkite dėmesį, ne sausumos ar jūrų, bet oro skautams. Ir visai neatsitiktinai.

Būdamas vos dvylikos Andrius tapo Telšių aeroklubo nariu ir pradėjo sklandyti. Iš pradžių su vaikišku sklandytuvu LAK-16, kuris kilo tik iki 10 metrų aukščio ir buvo gerai pririštas, vėliau pradėjo sklandyti ir su dviemieji sklandytuvu. „Jau po pirmo skrydžio supratau, kad noriu tai daryti visą gyvenimą“, – šypsosi ka-

riūnas ir prisipažino, kad jo svajonė – tarnauti Karinėse oro pajėgose, geriausiai – Aviacijos bazėje, nes „ten lėktuvai, ten dangus“. Andrius net neabejoja, kad tikrai išmoks pilotuoti kokį nors karinį orlaivį.

Tačiau leiskimės ant žemės ir toliau paklaidžiokime Andriaus keliais. O jie pirmo kurso kariūną atvedė į dar vieną senas tradicijas turinčią visuomeninę organizaciją – pas ateitinius. Sugebėjo išprašyti, kad paankstintų sesiją ir leistų laikyti egzaminus anksčiau, kad tik galėtų dalyvauti ateitinių stovykloje ir padėti jos vadovams. Taigi vienintelį savo vasaros atostogų mėnesį jis praleido su vaikais.

Nuo pat pirmo kurso kariūnas įsitraukė ir į

Paramos vaikams centro programą „Didieji broliai, didžiosios sesės“ (angl. „Big Brothers, Big Sisters“). „Šis projektas skirtas pagelbėti vaikams, kurie turi tam tikrų problemų, taigi vyresnis draugas padeda jiems išmokti bendravimo, drąsos, supratimo. Pirmiausiai baigiau specialius kursus, o nuo rudens kiekvieną savaitę susitinku su savo mažuoju draugu keturiolikmečiu Vainiumi. Mums bendrauti sekasi gerai, nes esu pratęs prie vaikų, žinau, kaip su jais elgtis. Svarbiausia neprimesti vaikui savo pomėgių, o įsiklausti, ko nori jis. Su Vainiumi einame į kiną, žaidžiame boulingą, pavalgome kavinėje, vaikštome po miestą, bendraujame“, – pasakojo Andrius. Paklaustas, ar nepavargsta nuo tokios įvairios veiklos, kariūnas suskaičiavo, kad per savaitę jam lieka trys laisvos popietės, taigi yra kur tobulėti... Todėl Andriaus keliai dar nuveda ir į krepšinio aikštelę, kurioje jis nežaidžia, o teisėjauja (tai išmoko daryti dar paauglystėje iš tėvo), vaidina „Karių“ teatre, yra kapeliono asistos narys (padeda per mišias, dalyvavo piligriminiame žygyje į Lurdą), mėgsta sportuoti, jo aistra – barjerinis bėgimas.

Drąsiai galima sakyti, kad šis dvidešimtmetis vaikinys turi tikrai didelę širdį, kurioje pa-

kankamai daug meilės, gerumo, kad būtų galima dosniai padalyti ir kitiems, ypač vaikams. Andrius neslepia, kad ne visi bendraamžiai supranta jo savanorystę. „Kai kurie skeptiškai vertina ir sako, kad dirbti su vaikais „ne lygis“, kiti prasitaria, kad patys negalėtų to daryti, bet mano veiklą sveikina, o draugai, žinoma, palaiko“, – pasakojo 2006-ųjų „Metų jaunuolis savanoris“. Kodėl būtent kariūnas Andrius Mika laimėjo šį titulą, kausimų turbūt jau neky-la.

Itin džiugu, kad Karo akademijoje Andrius tikrai ne balta varna, nes įvairių kursų kariūnai vis aktyviau įsitraukia į savanorystės veiklą (pvz., programoje „Didieji broliai, didžiosios sesės“ dalyvauja net kelios dešimtys kariūnų!). Šią jų veiklą itin palaiko ateitininkė iki kaulų smegenų, muziejaus vedėja Rozvita Vareikienė, nevyriausybinėse organizacijose sukaupti dešimties metų darbo patirtį (jai už pagalbą ir paramą paprašė padėkoti ir Andrius). Itin svarbu, kad kariūnų dalyvavimą savanorystės programose supranta ir palaiko Karo akademijos vadovybė.

Andriui lengvai pavyksta atrakinti vaikų širdis.

Ilona Skujaitė

Kęstučio Dijoko ir asmeninio albumo nuotr.

